

Podivně zní, když „vítej“ říkáš,
netuším, co tím míníš,
podáš mi ruku a druhou skrýváš,
páteř už nenapřímíš.

Tak řekni, jak ti říct,
abys to správně pochopil,
že vážně nechci nic,
o nic jsem neprosil,
i když byl jsem snadný cíl,
nikdy jsem svůj zrak nesklopil.

A schválně víc a víc
jdu za svým, abych potvrdil,
že jsi největší z pijavic,
i kdyby strach mě obklopil,
tak ani v nejtemnější z chvil
není čas abych ustoupil.

Bohužel nezapomínám, brácho,
když už mi teda tak říkáš,
není jak pár vlídných slov by mě zmátlo,
přesně vím, že jenom hlídáš,
kdy přijde ta chvíle a hodíš žrádlo
nám hladovým, pak jenom vyčkáš,
dobře víš - nikdy mě neovládlo,
na mě jen vlídností plýtváš.

Podívej, brácho, ani já nezapomínám,
můžu být tím, kým chceš, abych byl,
já chci jen málo,
ale spoustu nabízím.